

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010424
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319010424.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.06.2021, v trestnej veci proti obžalovanému V. F. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/71/2019 zo dňa 22.04.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného V. F..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného V. F. vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

presne nezisteného dňa koncom mesiaca január 2019 v čase okolo 02.00 hod. na chodníku pred vchodom do obytného domu č. XX na ul. F. v S. pristúpil zozadu k poškodenému T. A. z S. a následne mu z ľavého vrecka nohavíc vybral mobilný telefón Huawei P9 čiernej farby a z pravého vrecka vetrovky mu vytrhol peňaženku, v ktorej mal poškodený uložené doklady, občiansky preukaz, vodičský preukaz, bankomatovú kartu Unicredit bank, preukaz z ÚPSVaR, ako aj finančnú hotovosť vo výške okolo 10,- eur, kde následne s takto odcudzenými vecami ušiel na presne nezistené miesto, čím k zraneniu osoby poškodeného nedošlo a poškodenému bola spôsobená škoda na odcudzených veciach vo výške 130,- eur.

Za to mu podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom ustanoveného obhajcu písomne odôvodnil, smerujúc ho proti výroku o vine ako aj o treste. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä z dôvodu nejasnosti a neúplnosti skutkových zistení, ako aj z dôvodu, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie ako aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby, z dôvodu, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, ako aj z dôvodu, že uložený trest je neprimeraný. Skutok, z ktorého bol uznaný za vinného, sa nestal, resp. ho nespáchal. Má za to, že v konaní nebolo preukázané, že predmetný skutok sa stal. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k

záveru a presvedčení, že sa dopustil skutku tak, ako je tento popísaný v obžalobe prokurátora sp. zn. 1Pv84/19/7702 zo dňa 11.07.2019, no skutok posúdil podľa iného ustanovenia Tr. zákona ako ho posudzovala obžaloba. Podľa súdu prvého stupňa uvedeným skutkom obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona a to tak po subjektívnej, aj po stránke objektívnej, na základe čoho ho uznal vinným zo skutku tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súd prvej inštancie uviedol, že ku konečnému rozhodnutiu sa dopracoval po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, ktoré preukazujú, že obžalovaný si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný na sebe alebo pri sebe. Podľa súdu prvej inštancie je nepochybné a výpoveďou poškodeného T. A. bolo preukázané, že obžalovaný presne nezisteného dňa koncom mesiaca január 2019 pred vchodom do obytného bloku na F. ulici v S. pristúpil k menovanému a tomu z vrecka nohavíc vybral mobilný telefón a z vrecka vetrovky mu vzal peňaženku s dokladmi, bankomatovú kartu a s finančnou hotovosťou a s takto odcudzenými vecami, ktoré mal poškodený pri sebe, odišiel na nezistené miesto. Podľa súdu prvej inštancie zo skutku ho údajne usvedčila výpoveď poškodeného A., ktorý aj pri rekognícii na polícii jednoznačne ako páchatela označil obžalovaného. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že výpovedi svedka poškodeného A. nemal dôvod neveriť, aj napriek tomu, že v priebehu konania menil svoje výpovede, no v podstatnej okolnosti potvrdil, že bol to obžalovaný, ktorého spoznal a označil ako osobu, ktorá ho okradla o uvedené veci, no jednoznačne uviedol, že žiadne násilie proti nemu nepoužil, čo súd aj zohľadnil, tým, že na rozdiel od prokurátora upravil žalovaný skutok a konanie obžalovaného prekvalifikoval na prečin krádeže. Výpoveď jeho osoby, ako obžalovaného, súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok a zároveň uviedol, že na druhej strane výpovedi svedka - poškodeného súd nemal dôvod neveriť, lebo jeho výpoveď bola presvedčivá. Podľa súdu prvej inštancie nič nemezí na tom skutočnosť, že poškodený urobil oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu s istým časovým odstupom po skutku. Má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že skutok, z ktorého bol uznaný za vinného, sa stal, ani to, že ho spáchal. Skutočnosti, ktoré vo svojich výpovediach uvádza poškodený A., sú vymyslené a nepravdivé a pred súdom prvej inštancie neboli žiadnym spôsobom preukázané. V podaní vysvetlenia na Obvodnom oddelení PZ v Humennom dňa 18.02.2019 poškodený k tomu, kedy sa mal stať skutok, uviedol, že to bolo v noci z 13.02. na 14.02.2019, následne vo výpovedi zo dňa 21.02.2019, že to bola streda koncom mesiaca január 2019 a potom pri výsluchu dňa 24.05.2019, že to bola streda, buď z utorok na stredu alebo zo stredu na štvrtok. V podaní vysvetlenia dňa 18.02.2019 poškodený uviedol, že v noci z 13.02.2019 na 14.02.2019 popíjal v herni R. M. v S. a potom pri odchode do miesta bydliska v čase okolo 02.00 hod. sedel na lavičke pred vchodom s nejakým Rómom, ktorého nepoznal a následne po príchode do miesta bydliska zistil, že mu chýbajú mobilné telefóny Samsung Galaxy J3 a Huawei P9 a tiež peňaženka s dokladmi a dňa 20.02.2019 už vo výpovedi uviedol, že koncom mesiaca január 2019 malo to byť v stredu, mu neznámy Róm vo veku 35 rokov mal z nohavíc vytiahnuť mobilný telefón zn. Huawei P9 (už len jeden telefón) a peňaženku s dokladmi a že tento Róm ho jedenkrát mal udrieť otvorenou dlaňou do oblasti tváre. Následne vo výpovedi zo dňa 21.02.2019, na otázku vyšetrovateľa, či tá osoba voči nemu použila násilie, poškodený uviedol, že jednoznačne nie. Pri výsluchu poškodeného dňa 21.02.2019 poškodený na otázku vyšetrovateľa PZ, aby detailnejšie popísal, akým spôsobom mu vlastne V. F. mal vybrať z vrecka telefón a peňaženku, uviedol: „Pristúpil ku mne zo zadu, lebo ma sledoval vopchal mi ruku do vrecka a vytiahol mobil. Ďalej ma začal ošahávať, čo tam mám vo vetrovke, nahmatal peňaženku a vybral mi ju.“ Zároveň poukázal na skutočnosť, že poškodený vo svojej prvej výpovedi uviedol, že asi po týždni od skutku, kedy bol okradnutý, túto osobu stretol v krčme M. v S., kde vtedy tam táto osoba sedela s W. X. z S. a on sedel za vedľajším stolom. Vo výpovedi zo dňa 21.02.2019 na otázku vyšetrovateľa, prečo oznámil skutok s takým odstupom času, keď sa tento mal stať koncom mesiaca január 2019, odpovedal, že najprv čakal asi 4 dni, že sa mu nejakým spôsobom aspoň doklady vrátia a potom ochorel a mal teploty a asi dva týždne nevyšiel z bytu. Uvedené rozpory vo výpovediach poškodeného aj napriek vráteniu veci prokurátorom vyšetrovateľovi na ich odstránenie, neboli v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom prvého stupňa odstránené. Na hlavnom pojednávaní dňa 05.02.2020 už poškodený uviedol, že bol v R. M., ale nie v herni, ale v časti reštauračnej a keď sa vracal domov, tak zozadu ku nemu pristúpil obžalovaný, prišiel pred neho a vybral mu z vrecka mobil a tu mal peňaženku, aj s dokladmi (rukou ukázal na pravé náprsné vrečko). Pokiaľ ide o čas, kedy malo dôjsť ku skutku, poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 05.02.2020 uviedol, že deň si nepamätá presne, ani ho neuviedol, mohlo to byť niekedy koncom januára alebo začiatkom februára. Rovnako obžalovaný poukázal na skutočnosť, že na hlavné pojednávanie dňa 13.11.2019 sa svedok poškodený dostavil pod vplyvom alkoholu, čo aj sám potvrdil. Na otázku súdu, z akého dôvodu požil pred hlavným pojednávaním alkoholické nápoje, svedok poškodený uviedol, že bol pod stresom, tak si vypil. Vzhľadom na podstatné rozpory vo výpovediach poškodeného a časté

požívanie alkoholických nápojov poškodeným, jeho výpoveď nemožno považovať za vierohodný dôkaz na preukázanie toho, že skutok, z ktorého bol uznaný za vinného, sa stal a že ho spáchal obžalovaný. O nepravdivosti tvrdení poškodeného svedčí to, že výpovede poškodeného sú plné zásadných rozporov ohľadne toho, kedy sa mal stať skutok, počtu telefónov, ktoré poškodenému mali byť údajne odcudzené, okolnosti ako mu mali byť telefóny odcudzené, skutočnosti, či voči nemu malo byť použité násilie, ako aj ohľadne jeho stretnutia s obžalovaným v krčme vo M., ku ktorému malo dôjsť údajne po skutku, ktorý je predmetom obžaloby. O nepravdivosti výpovedí poškodeného svedčí aj skutočnosť, že sám poškodený pred súdom priznal, že osobu obžalovaného nepravdivo obvinil z použitia násillia voči jeho osobe a tak ho nepravdivo obvinil zo závažného trestného zločinu lúpeže. Aj napriek týmto podstatným rozporom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k záveru, že výpovedi svedka poškodeného nemal dôvod neveriť a to aj napriek tomu, že v priebehu konania poškodený menil svoje výpovede. Súd prvej inštancie aj napriek vyššie uvedeným rozporom uviedol, že zo skutku ho nepochybne usvedčila výpoveď poškodeného. Z dôvodu podstatných rozporov vo výpovediach poškodeného a závažnosti skutku, z ktorého ho poškodený nepravdivo obvinil, preto po doručení obžaloby písomnosťou zo dňa 22.08.2019, Okresnému súdu Humenné doručenu dňa 23.08.2019 navrhol vyšetrenie duševného stavu poškodeného ako aj pribratie znalca z odboru psychológie za účelom posúdenia špecifickej vierohodnosti výpovede poškodeného, kde tento návrh prostredníctvom obhajcu opäť predniesol aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.02.2020, preto nerozumel námietke súdu prvej inštancie, keď ho dotazoval, že prečo takýto návrh predkladá až teraz a to aj napriek tomu, že sa nachádzal v súdnom spise od 23.08.2019 a hlavne za neodôvodnený potom považoval jeho postup na totožnom pojednávaní, keď tento návrh bez odôvodnenia zamietol. Rovnako súd prvej inštancie zamietol aj návrh na výsluch svedkyň - čašníčky a vedúcej herne R. M.. Na hlavnom pojednávaní dňa 22.04.2020 zároveň v rámci záverečnej reči namietal nezákonnosť vykonanej rekognície zo dňa 21.02.2019, pri ktorej podľa obžaloby mal poškodený bez váhania, aj po zmene postavenia a označenia figurantov jednoznačne označiť jeho ako páchatel'a a to z dôvodu, že poškodenému bola policajtom pred jej vykonaním ukázaná fotografia obžalovaného, čo vyplýva z výpovede samotného poškodeného zo dňa 24.05.2019, v ktorej uviedol: „Ja som ho spoznal, nakoľko mi fotku v telefóne ukázal jeden policajt a ja som ho spoznal, tiež medzi ďalšími osobami na polícii.“ Na hlavnom pojednávaní dňa 05.02.2020 poškodený na otázku obhajcu, či mu niekto ukázal fotku obžalovaného pred rekogníciou, obžalovaný jednoznačne uviedol: „Hej, V. M. z facebooku, z internetu“. Aj napriek nezákonnej rekognícii podľa súdu prvej inštancie ma zo skutku údajne usvedčila výpoveď poškodeného A., ktorý aj pri rekognícii na polícii jednoznačne ako páchatel'a označil obžalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že pre súd prvého stupňa je na preukázanie skutku, z ktorého bol uznaný za vinného postačujúca výpoveď svedka - poškodeného opakovane meniaceho výpovede a to v podstatných skutočnostiach, čo sám poškodený priznal a ktorý sa na hlavné pojednávanie dostavil pod vplyvom alkoholu, bez existencie akéhokoľvek ďalšieho dôkazu preukazujúceho, že predmetný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Naopak jeho výpoveď súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelovú. Nepravdivosť výpovedí poškodeného potvrdzuje aj podanie trestného oznámenia v dlhšom časovom odstupe potom, kedy sa mal skutok údajne stať, čo však súd prvej inštancie vyhodnotil ako nepodstatnú skutočnosť. Nepravdivosť výpovede poškodeného potvrdzuje aj výpovede svedka Q. M., ktorý v čase, keď bol v krčme M., kde bol prítomný aj poškodený, počul ako sa poškodený pred osobami, s ktorými sedel pri stole, vyjadril, že obžalovaný sedí nevinne. Uvedené potvrdil aj svedok T. F.. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že výpoveď svedka X. ohľadne údajného stretnutia poškodeného s obžalovaným v krčme M. vyvracajú tvrdenia poškodeného. Rovnako tvrdenia poškodeného ohľadne údajného odcudzenia jeho predchádzajúceho telefónu v lete 2018 vyvracia výpoveď svedkyne N. C.. Uvedené výpovede znova potvrdzujú, že výpovede poškodeného nie sú vierohodné. S poukazom na zásadu in dubio pro reo preto navrhol, aby ho súd v zmysle § 285 písm. a/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil a to z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, sa stal. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 22.04.2020, sp. zn. 3T/71/2019 v celom rozsahu zrušil a spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Humennom zo dňa 11.07.2019, sp. zn. 1Pv 84/19/7702-50 ho oslobodil, resp. aby vec vrátil na prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Obsah odvolacích námietok v písomnej forme doplnil vlastným podaním aj obžalovaný V. F.. V jeho písomných dôvodoch uviedol, že obžaloba zo dňa 11.07.2019 absolútne vôbec nevykazuje znaky spáchania trestného činu lúpeže a taktiež ani trestného činu krádeže jeho osobou. Žiadny relevantný priamy dôkaz o tom neexistuje, neuvádza sa to ani v obžalobe a neobsahuje ho ani rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 22.04.2020 sp. zn. 3T/71/ 2019. Poukázal na to, že dôkazy sa delia na priame a nepriame, pričom priamymi dôkazmi sa páchatel' usvedčuje ľahšie než nepriamymi dôkazmi. Má za

to, že v jeho prípade jeden nepriamy dôkaz a to niekoľko výpovedí poškodeného T. A., ktoré sa jedna od druhej líšia a sú v rozpore. Sú to výpovede poškodeného T. A., ktorého považuje za nedôveryhodnú osobu. Jeden nepriamy dôkaz nestačí na to, aby preukázal vinu páchatelovi a usvedčil ho zo spáchania trestného činu - nepriamych dôkazov musí byť vo svojom celku viac, aby jeden nepriamy dôkaz súvisle nadväzoval na druhý spolu a tvorili reťazec, to znamená harmonicky celok - súhrn nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obvineného, no súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Na základe vyššie uvedeného doplnenia odvolania navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a spod obžaloby okresnej prokuratúry ho oslobodil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného V. F. nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného, a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného V. F..

Obžalovaný v rámci odvolacích námietok najsamprv vyčerpávajúcim spôsobom podrobne konfrontuje všetky vyjadrenia obžalovaného k samotnému skutku od jeho prvotného podania vysvetlenia ešte na Obvodnom oddelení PZ v Humennom dňa 20.02.2019 až po jeho samotnú výpoveď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.02.2020 so záverom o zásadných rozporoch v jeho výpovediach. Zvýrazňuje, že obžalovaný pôvodne meno útočníka ani nepoznal, opakovane menil, kedy sa skutok mal stať - najsamprv, že vo februári, potom opravil, že to bolo v januári, s uvedením aj konkrétnych dátumov, dokonca uvádzal aj v ktorej časti týždňa. Obžalovaný tiež menil, akým spôsobom a za akých okolností mu mal byť odcudzený mobil a osobné doklady, keďže mal byť "pôvodne prepadnutý" obžalovaným za použitia fyzického násillia, poškodený totižto v ďalšej svojej výpovedi už pred vyšetrovateľom mal vyslovene uviesť, že osoba, ktorá ho mala okradnúť, voči nemu násillie nepoužila. Rozdielne vypovedal, akým spôsobom mal byť okradnutý, že k nemu páchatel mal pristúpiť zozadu a vytiahnuť mu mobil z vrecka a následne ho šacovať a vybrať mu peňaženku z bundy, následne opravil, že k nemu páchatel (v tom čase už vedel, že to bol obžalovaný) pristúpil a postavil pred neho oproti nemu čelom a až vtedy mu mal mobil a osobné doklady z bundy proti jeho vôli odcudziť. Rovnako vyčíta obžalovanému, že aj napriek tomu, že sa s ním ako podozrivým - páchatelom pár dní potom, kedy mal byť okradnutý, stretol v krčme M. v S. a to v prítomnosti svedka W. X. aj napriek tomu ihneď nepodal trestné oznámenie, ale až s odstupom dvoch, resp. troch týždňov, odkedy sa skutok mal stať. Svedok poškodený nevypovedal rovnako ani o mieste, z ktorého sa mal v nočných hodinách, resp. nad ránom vracaať domov, keď mal byť okradnutý, nebolo to ako pôvodne tvrdil v bare herne R. M., ale v jeho reštauračnej časti. Napokon obžalovaný zvýraznil, že poškodený požíval a požíva nadmerne alkoholické nápoje, čoho dôkazom je aj jeho účasť na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.11.2019 pod vplyvom alkoholu, čo dôveryhodnosť jeho vyjadrení zásadne spochybňuje.

V prvom rade je potrebné obžalovanému priznať, že výpovede poškodeného v kontexte všetkých jeho vyjadrení v posudzovanej veci zjavne obsahujú rozpory, no nie v takom rozsahu a intenzite, aby jeho výpovede bolo možné považovať v zásade za nedôveryhodné, ktoré nie je možné oprieť o skutkové zistenia rozhodné pre ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie v posudzovanom prípade.

Na druhej strane krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Aj krajský súd preto odlišnosti vo výpovediach poškodeného hodnotil len ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu a jeho časovú postupnosť, a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu. Je nutné poškodenému prisvedčiť, že pokiaľ už s obžalovaným mal mať negatívnu skúsenosť z minulosti (leto 2018), mal dôvod sa jeho konania obávať a logicky taktiež vyznieva jeho odôvodnenie, že k neskoršiemu podaniu trestného oznámenia došlo práve z dôvodu z obavy z osoby obžalovaného, mysliac si, že to oznamovať nemá zmysel, keď mu telefón aj tak nevráti, no aspoň osobné doklady mu budú vrátené.

Krajský súd v súvislosti s argumentáciou obžalovaného, ktorou poukazoval na rozpory ju vo vyjadreniach poškodeného v posudzovanej veci, tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní je možné prihliadať len na dôkazy, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom v súlade s procesným predpisom - Trestným poriadkom.

Za neprípustné je potom možno považovať pri hodnotení dôveryhodnosti výpovede poškodeného, pokiaľ obžalovaný konfrontuje výpovede poškodeného T. A. po vznesení obvinenia v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní s vyjadreniami poškodeného, ktoré uviedol v rámci podania vysvetlenia na

Obvodnom oddelení PZ v Humennom dňa 20.02.2019. Úradný záznam z vyťaženia osoby podľa § 17a zákona č. 171/1993 o policajnom zbore už v znení neskorších právnych predpisov, totižto nie riadnym výsluchom - výpoveďou osoby v procesnom postavení poškodeného v súlade s procesným predpisom - podľa § 130 a nasl. Tr. poriadku.

Krajský súd preto pri hodnotení obsahu výpovedí poškodeného v posudzovanom prípade bral do úvahy len jeho výpoveď po vznesení obvinenia, v tom čase obvinenému V. F. dňa 21.02.2019. Poškodený T. A. už vo svojej výpovedi dňa 21.02.2019 a to v prítomnosti obvineného ako aj jeho obhajcu zrozumiteľne a v logicky súvislostiach opísal spôsob a okolnosti, za akých mu mal obžalovaný odcudziť mobil a osobné doklady z jeho bundy, a to v blízkosti bytového domu na ulici F. v S., kde býva. Už v tejto výpovedi zvýraznil, že obžalovaný voči nemu nepoužil násilie, snažil sa síce svojimi rukami mu v tom zabrániť, no ako to uviedol (a to opakovane), aj v nasledujúcich vyjadreniach, obžalovaný bol tzv. šikovnejší, silnejší. Ako to správne hodnotil aj okresný súd (pri právnom posúdení ustálený skutkových zistení) a poškodený zdôrazňoval, že fyzické násilie pri odcudzení uvedených vecí zo strany obžalovaného teda použité nebolo. Následne opakovane v jeho ďalších vyjadreniach vo veci a to aj v rámci konfrontácie medzi ním a v tom čase obvineným V. F. realisticky a logicky v súvislostiach vysvetlil, akým spôsobom mu mal byť mobil a osobné doklady odcudzené tak, že sa mal obžalovaný postaviť oproti nemu, opisujúc totožne spôsob prisvojenie si týchto vecí.

Z doposiaľ uvedeného vo svojom súhrne krajský súd uzatvára, že poškodený T. A. bol v rámci svojich výpovedí tzv. zorientovaný v čase (skutok sa mal stať v nočných hodinách pri verejnom osvetlení), v mieste - priestore (na ulici F. v S. pred bytovým domom, kde býva), no predovšetkým bol orientovaný v osobe páchatel'a, aj keď hneď v úvode nepoznal presne meno osoby, ktorá ho okradla, poznal ju len z videnia, ako to od začiatku tvrdil. No práve na podklade tohto tvrdenia (presvedčenia), že pozná osobu páchatel'a, spolu s príslušníkmi kriminálnej polície prostredníctvom zamestnancov pohostinstva M. v S. identifikovali osobu páchatel'a ako V. F..

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, preto krajský súd rovnako ako okresný súd hodnotí výpoveď poškodeného T. o podstatných okolnostiach prípadu a spôsobu, akým mu mal obžalovaný odcudziť uvádzané veci za dôveryhodný a vytvárajúci podklad pre ustálenie skutkových zistení, ktoré sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnúť v rozsudku.

Tento záver o dôveryhodnosti výpovede poškodeného je možné podložiť aj skutočnosťami plynúcimi z vyšetrovacieho úkonu vo forme rekognície - opoznania osoby obžalovaného - tváre a celej postavy poškodeným.

V prvom rade je potrebné uviesť, že tvrdenia obžalovaného rámci odvolacích námietok k nezákonnosti vykonania rekognície z dôvodu, že sám poškodený mal vo svojej výpovedi uviesť, že bezprostredne pred samotnou rekogníciou mu bola príslušníkom polície ukázaná fotka obžalovaného a ihneď nato mal osobne spomedzi figurantov bezchybne dvakrát označiť ako osobu páchatel'a osobu obžalovaného - za zjavne vytrhnuté z kontextu. Poškodený totižto túto skutočnosť uvádzal v kontexte svojej výpovede, keď spolu s príslušníkom kriminálnej polície a zamestnankyňou pohostinstva M. v S. mali identifikovať ako osobu podozrivú pod menom - V. F., práve za tým účelom pre stotožnenie tejto osoby, keďže ide o osobu závadovú, ktorá už v minulosti sa opakovane dopúšťala trestnej činnosti, za ktorú bola aj súdne trestaná, mu mala byť príslušníkom polície ukázaná fotka obžalovaného, prostredníctvom ktorej identifikovali osobu páchatel'a ako osobu obžalovaného V. F..

K zákonnosti a spôsobu vykonania tohto vyšetrovacieho úkonu - rekognície krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že rekognícia je špecifickou formou výsluchu a jej zmyslom je, aby poznávajúca osoba znovu poznala konkrétnu osobu alebo vec, poznávajúca osoba tak robí na základe skutočností, ktoré sama bezprostredne vnímala svojimi zmyslami. Podľa charakteru identifikačných znakov sa rozlišuje za a/ rekognícia podľa anatomicko-morfologických /statických/ znakov osôb a zvierat za b/ rekognícia podľa vonkajších znakov vecí /hnutelných i nehnuteľných/, miest a ich častí za c/ rekognícia podľa funkčných znakov osôb /chôdza, držanie tela, hlas a pod./.

Podstatou identifikácie znovupoznávaním sú psychofyziologické procesy prebiehajúce v mozgu človeka, ktoré umožňujú zapamätanie si vnímaného, vybavenie si skôr vnímaného objektu a porovnanie tohto obrazu /predstavy/ s momentálnym vnemom predvádzaného objektu. Pri rekognícii tak dochádza buď

k vylúčeniu alebo k stotožneniu predvádzaných objektov, jej subjektom môže byť iba osoba, ktorá predvádzaný objekt v minulosti vnímala.

V kontexte doposiaľ uvedeného vo svojom súhrne krajský súd má za to, že predmetná rekognícia podľa anatomickeo-morfologických /statických/ znakov - tváre a postavy osoby páchatel'a bola vykonaná zákonne, procesne a v súlade s ustanovením § 126 Trestného poriadku.

Napokon v rámci vykonaného dokazovania neboli reálne produkované žiadne dôkazy, na podklade ktorých by bolo možné ustáliť, že poškodený mal motív (pohnútku) poškodiť osobe obžalovaného V. F.. Inak povedané, pokiaľ platí, že ani v jednom prípade tak, ako ich mal popísať poškodený, či už to bolo v lete roku 2018, no predovšetkým v posudzovanom prípade v januári 2019, nie je pravdou, ako to tvrdí poškodený, že si mal obžalovaný privlastniť jeho mobilné telefóny, a ak neboli produkované dôkazy, ktoré by verifikovali dôvod, pre ktorý by si to mal poškodený na obžalovaného vymyslieť, z akého dôvodu by potom poškodený chcel poškodiť obžalovaného.

Na druhej strane obrana obžalovaného tak, ako ju opísal v rámci svojej výpovede, nebola zamestnancami baru v Z. v S. - F. M., W. S. a W. B., vrátane v tom čase jeho priateľky, verifikovaná, nevedeli jednoznačne potvrdiť, že uvedenú noc, resp. až skoro do rána mal tráviť čas v tomto bare. Obžalovaný aj keď opakovane verbalizoval, že v tom čase mal dosť finančných prostriedkov a nebol odkázaný na krádež tohto telefónu, nebol zamestnaný, nemá pravidelný príjem a príjem mu mala v tom čase zabezpečovať len jeho priateľka. Obžalovaný sám priznáva, že sa s poškodeným v minulosti poznali a zo svojho pohľadu tiež opísal situáciu z leta roku 2018, pri ktorej mal sám a dobrovoľne poškodený mu odovzdať svoj mobilný telefón ako protihodnotu za využité služby taxíka, pričom z tejto časti výpovede ako obžalovaného, tak poškodeného je zrejmé, že obžalovaný vedel, kde poškodený býva.

Nakoniec ako jedna z neprehliadnuteľných skutočností posudzovaného prípadu pri ustálení skutkového stavu sa javí, samozrejme nie trestnoprávna minulosť obžalovaného z hľadiska početnosti (16 záznamov v registri trestov), ale predovšetkým spôsob a okolnosti, za akých mal obžalovaný v minulosti trestnú činnosť páchať. Z informačného systému databáz PZ - IPOLDAT na čl. 183 - 191, totižto plynie, že obžalovaný tento tzv. modus operandi - prístupenie k poškodenej osobe a odcudzenie jej vecí, ktoré má na sebe alebo pri sebe (napr. vyťahnutím peňaženky odzadu z vrečka nohavíc), používal v minulosti opakovane a v niektorých prípadoch aj za použitia násilia.

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný na sebe alebo pri sebe.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaného.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 2, 4 Tr zákona, keďže správne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prospech priťažujúcich, keď priznal obžalovanému jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a teda, že bol už za trestný čin odsúdený, bez priznania poľahčujúcich okolností upravených v ustanovení § 36 Tr. zákona.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil zákonne druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 9 mesiacov spojený s jeho výkonom v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia je podľa krajského súdu trestom síce zákonným, no skôr sa javí vzhľadom na trestnoprávnu minulosť obžalovaného (16 záznamov v registri trestov, z toho 8-krát uložený nepodmienečný trest odňatia slobody), ktorý nezodpovedá plne zásadám ukladania trestov a neodráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je skôr neprimerane mierny a nezodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu. Pri absencii odvolania prokurátora, však krajský súd výrok rozsudku o treste v neprospech obžalovaného zmeniť nemohol vzhľadom zásadu tzv. zákaz zmeny k horšiemu upravenej v ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Toto boli dôvody, pre ktoré považoval krajský súd odvolanie obžalovaného za nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku toto zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.